

KATOLIŠKI GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO: 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Leto XXXXI. - Štev. 7 (2035)

Gorica - četrtek, 16. februarja 1989 - Trst

Posamezna številka Lir 1000

Papeževa poslanica za postni čas

»Daj nam danes naš vsakdanji kruh« (Mt 6, 11). Drugi del molitve, ki jo je Jezus naučil svoje učence in jo vedno znova ponavljajo vsi kristjani, se pričinja s to prošnjo.

Ta skupna prošnja k našemu Očetu v nebesih prihaja iz ust vseh mož in žena različnih ras in ljudstev, ki sestavljajo veliko krščansko občestvo, a vsakokrat s posebno obarvanim pomenom. Za mnoge ljudi so besede zvok mirne in zaupanja polne prošnje. Za druge so vpitje, polno skrbi in bolečine, ker ne morejo potešiti svoje telesne lakote, ker jim primanjkuje potrebne hrane.

Dragi bratje in sestre! Z veliko prizadetostjo pa tudi s polnim upanjem postavljam pred vaše oči problem lakote na svetu in vas prisrčno prosim, da ga v ljubezni in solidarnosti sprejmete kot predmet vašega razmišljanja in delovanja v postnem času 1989. Tistim med vami, ki imate dovolj hrane, daje velikodušen in prostovoljen post možnost pomagati tistim, ki jim primanjkuje hrane. Vaš post, ki prihaja iz bogatega krščanskega izročila, vam bo duha in srce vedno bolj odpiral za to, da svoje dobrine v duhu solidarnosti delite s tistimi, ki imajo premalo ali nič.

Lakota na svetu prizadeva milijone ljudi pri mnogih narodih, čeprav na nekaterih celinah in deželah močnejše in trše koncentrirana in je tamkajšnje prebivalstvo zdesetkano in ogroženo v svojem razvoju. Pomanjkanje hrane se v nekaterih pokrajinah ponavlja vedno znova iz različnih razlogov, ki jih moramo s pomočjo vseh narodov odstraniti.

V tem stoletju se upravičeno veselimo napredka znanosti in tehnike; enako pa bi se morali veseliti napredka v dobro človeka. Ne smemo ostati pasivni in ravnodušni spričo žaloigre tolikih narodov, ki nimajo potrebne hrane ali pa so prisiljeni zadovoljiti se z najmanjšo možnostjo in se zato srečujejo s skoro nepremagljivimi težavami za svoj razvoj.

Zato pridružujmo svoj glas vsem vernikom v prošnji k našemu skupnemu Očetu v nebesih, naj nam »dá vsak dan naš vsakdanji kruh« (Mt 4, 4); telesna hrana je brezpogojna potreba; in tudi naš Gospod Jezus je v dejanju pomagal, ko je nastil lačno množico.

Vero morajo spremljati določena dejanja. Zato slehernega spodbujam, naj se zaveda težkega križa lakote na svetu, da bi se oklenil novih pobud in že obstoječe podpiral, da bi tako pomagal lačnim. Ta zavest nas bo privedla do tega, da bomo svoje dobrine delili s tistimi, ki so brez njih; obenem pa tudi pospešuje načrte, da bi se tudi narodi sami okrepili in bili zmogni sami sebe prehranjevati.

Rad bi opogumil vse katoliške organizacije, ki se borijo proti lakoti, kakor tudi vse vladne in nevladne organizacije, ki storijo vse, da bi našle ustrezne rešitve, naj brez prenehanja nadaljujejo s pomočjo ljudem v stiski.

»Oče naš, ki si v nebesih... daj nam danes naš vsakdanji kruh,« da ne bo nobenemu tvojih otrok primanjkovalo sadov zemlje in ne bo nihče več moral trpeti bidek strah, da ne bi imel vsakdanjega kruha zase in za svoje. Daj, da bomo v duhu solidarnosti in polni tvoje brezmejnne ljubezni delili kruh, s katerim nas tako bogato obdarja, in da bomo zmogni svojo mizo velikodušno podaljšati in dati pri njej mesto tudi malim in slabotnim. Le tako bomo nekega dne vredni vsi skupaj sedeti pri tvoji nebeški mizi.

Hudi časi za krščanske Cerkve v Romuniji

Romunija sodi danes med najbolj okostenele in trde diktature v taboru socialističnih držav s komunističnim režimom. Pod brezobzirno samovoljo »conducatorja«, kot je naslov za generalnega tajnika partije Nicolae Ceausescu, trpijo skoro vse plasti prebivalstva, poleg narodnostnih manjšin (Madžari, Nemci, Srbi) pa doživljajo kruto preganjanje in zapostavljanje zlasti krščanske Cerkve.

Romuni, večinski narod, so pretežno pravoslavni, Nemci so katoliške in evangeličanske veroizpovedi, podobno pa so tudi Madžari katoličani, evangeličani in tudi baptisti; Srbi (v Banatu) so pravoslavni.

Po sedanjih romunski ustavi so dovoljene samo tiste veroizpovedi, katerih vrhovni poglavar ne živi v tujini, vse druge so samo tolerirane. Ta člen v ustavi je jasno naperjen predvsem proti katoliški Cerkvi in pa tudi proti srbsko-pravoslavni, katere patriarh ima svoj sedež v Beogradu.

Ko so po drugi svetovni vojni prevzeli komunisti oblast, so v okviru številnih »reform« podražili vso zasebno posest, med drugim tudi cerkveno. Obenem so ustavo prikrili tako, da je bilo mogoče vsak čas ukrepati proti veroizpovedim, če se niso »primerno« obnašale.

Kar zadeva katoliško Cerkev, je oblast razpustila vse škofije in priznala samo dve za vso državo: to sta Alba Julia (Karlsburg) in pa Jassy. S tem je seveda avtomatično omejila število škofov. Na vrhu nekdanjih drugih škofij je kvečjemu dovolila apostolske administratorje.

Vzporedno z razlaščenjem Cerkva je rasla tudi njihova osamitev. Ves čas so pod strogim policijskim nadzorom, pojavil se je množičen val ateizacije; ta se pričinja pri mlajših in se kot rdeča nit vleče skozi šolo, višjo izobrazbo ter partijske in ideološke programe.

Mnogokaj pa kaže, da se bo položaj Cerkve in vernikov še poslabšal: predsednik države in stranke, Ceausescu, v svojih govorih čedalje bolj ognjevitvito zahteva, da je tudi na ideološki ravni treba ostreje nastopiti proti sovražniku in da ateizacija

še ni rodila zaželenih in načrtovanih sadov. Boj proti ideološkemu sovražniku da je treba voditi prav tako radikalno kot za Novo agrarno revolucijo. Hkrati je bilo rečeno, da je vernost veleizdaja.

Režim v Cerkvah ne vidi le ideološkega sovražnika, ampak tudi družbenega, čeprav Cerkve nimajo ne oblasti ne materialne baze. Imajo pa nekaj: namreč oporo in ugled pri prebivalstvu.

Cerkve so danes v Romuniji tiste ustanove, ki se zavzemajo za ohranitev jezika in kultur narodnih skupnosti, kajti v številnih primerih je bogoslužje v ljudskem jeziku edina »jezikovna šola« za narodno skupnost. Cerkve dajejo prebivalstvu, ne glede na narodno pripadnost, občutek skupnosti in ljudem vlivajo pogum in duha solidarnosti ter dvigajo njihovo moralno in etično raven.

Nekdanje vasi v Romuniji so na narodno mešanem območju vselej bile etnično in versko zaključene enote. Ta stoletna ureditev se sedaj ruši. Ruši zaradi nečloveške in cinčne politike režima: da bi država pridobila čimveč pridelovalne površine in da bi zravnila razliko med mestom in podeželjem in tako prišla do novega, socialističnega človeka, je ubrala pot sistematiziranja države. V teku tega sistematiziranja bodo v bistvu uničili vse vasi, ljudi pa strpali v poljedelsko industrijske centre, kjer bodo pod stalno kontrolo oblasti in na milost in nemilost izročeni režimu.

Ta politika, imenovana tudi Nova agrarna revolucija, naj bi ljudi izkoreninila, jih odtujila vsej dediščini, tudi verski, narodnim skupnostim (Madžarom, Srbom, Nemcem, Bolgarom in Romom) pa odvzela njihovo etnično samobitnost, ker jih bodo načrtno razselili po vsej državi.

V teh grozljivih časih, ki so se zgnili nad Romunijo in njeno prebivalstvo, so prav Cerkve tiste, ki v ljudeh, pri pripadnikih narodnih skupnosti, ohranijo plamenček skupnosti in dostojanstvo ter zavesti narodne pripadnosti.

Franc Wakounig, (»Nedelja«)

Ponovna obsodba rasnega ločevanja

Po papeževem naročilu je francoski kardinal Roger Etchegaray, predsednik komisije »Pravičnost in mir«, na tiskovni konferenci v Vatikanu v petek 10. februarja predstavil nov dokument proti ločevanju ras in odločno zatrdil, da se ne more biti istočasno kristjan in rasist. Rasni predsodki so žalitev za Stvarnika, in so greh zoper Kristusovo evangeljsko sporočilo. V dokumentu je rečeno, da je rasizem rana, ki je še vedno odprta v tkivu človeštva. Danes rasizem ni več samo enosmeren; če je bil nekdanj zgolj bel, je danes tudi črn, tudi rumen. Obarvan je ideološko, politično, kulturno, versko.

V prvem delu dokumenta je govora o pojavih rasizma v preteklosti. Zanimivo je, da stari narodi (Egipčani, Babilonci, Perzijci, Grki, Rimljani) rasnega ločevanja niso poznali. Že v srednjem veku pa se pojavi neke vrste verski rasizem, ko se začne človeštvo ločevati med kristjane, jude in nevernike. Zelo se je pa rasizem

razvil po odkritju obeh Amerik in kolonialnem zavajevanju Afrike. Tedaj je postal indijanski in črnski človek manjvreden.

V našem stoletju pa je prišlo do največje rasistične zablode, ko se je v Nemčiji pojavil nacizem, ki se je umazal z največjim rododomorom, kar jih pozna zgodovina. Cerkev se je po papežih Piju XI. in Piju XII. zoperstavila temu blaznemu in zločinskemu početju, ki se je žalostno proslavilo s pobijanjem Judov, ciginov, pohablencev in duševno bolnih. Tedaj je Apostolski sedež leta 1938 in leta 1942 s posebnima okrožnicama to početje odločno obsodil. V tem obdobju je zlasti doživel nizkotno zapostavljanje in pokončevanje judovsko ljudstvo. Od 16 milijonov ob začetku zadnje vojne je ob koncu končalo pri 10 milijonih.

V drugem delu govori papeški dokument o sedanjih oblikah rasnega razlikovanja. Na prvem mestu je omenjeno rasno loče-

vanje (apartheid) v Južni Afriki. Tudi letos (konec aprila in v začetku maja) bo papež obiskal nekatere afriške države, ki mejijo na Južnoafriško republiko, v to republiko pa se bi šel prihodnje leto, »ker spričo tamkajšnjega rasističnega režima papež s svojo odsotnostjo ne more kaznovati tudi vernikov in duhovščine«. Pravočasno objavljen sedanji dokument naj bi bil torej podlaga za nedvoumno tolmačenje obiska.

Nadalje se omenja zapostavljanje domorodcev, ki se jih zapira v »rezervacije« ali nasilno asimilira, zapostavljanje drugovercev (omenjajo se nekatere muslimanske države, ki skušajo vsiliti drugovercem svojo versko zaponadajo), zanikanje narodne samobitnosti drugih (omenja se pravica Palestinecev, pa tudi Judov do lastne države), nadalje tkim. »spontani« rasizem zoper tuje priseljene delavce.

Še posebej je govora o antisemitizmu, najbolj žalostni in tragični obliki nacistične ideologije v našem stoletju z grozotami judovskega rododomora, kar pa še vedno ni povsem izginilo. Saj obstajajo organizacije, ki netijo protisemitsko razpoloženje in upirajo atentate na judovsko lastnino ali na fizične osebe judovskega porekla.

Poleg tega se začenja pojavljati »biogenetski« rasizem, ki zlorablja rodne sile človeka v razne nizkotne in nečedne namene.

V tretjem delu, ki je teološkega značaja, papeški dokument razpravlja o krščanskih načelih, ki uravnavajo enako dostojanstvo vseh ljudi, saj vsi pripadajo eni človeški družini. Ta načela terjajo bratstvo, solidarnost, spoštovanje razlik v rasi in jeziku in zavračajo vsak rasizem.

Četrti del pa je poziv kristjanom, naj konkretno izpričajo svoje spoštovanje do drugih, ponižno priznajo morebitne napake iz preteklosti in obžalujejo svoje nedosledno ravnanje. Treba je nuditi vso pomoč žrtvam rasizma in jih braniti, odločno obsojati pojave rasizma, zboljšati zakone, ki zapostavljajo narodne manjšine in priseljence. Mednarodne ustanove naj bi izvajale primeren pritisk na vse, ki izvajajo rasizem te ali druge vrste. Logiko prezira in zapostavljanje naj nadomesti kultura in duh bratstva.

J. Jk.

Objavljeno apostolsko pismo o laikih

30. januarja je bilo v Vatikanu objavljeno dolgo pričakovano apostolsko pismo, v katerem Janez Pavel II. povzema izsledke svetovne škofovske sinode o laikih oktobra 1987. Apostolsko pismo nosi naslov »Christi-fideles laici« (Krščanski laiki).

V dokumentu, ki obsega 200 strani, papež vse laike spodbuja k večji krščanski zavzetosti v Cerkvi, politiki, gospodarstvu in družbi na pragu tretjega tisočletja. Papež poudarja potrebo po ponovni evangelizaciji spričo rastoče verske brezbriznosti, ateizma in sekularizma.

Dokument ponovno poudarja enako dostojanstvo moža in žene. Z veseljem papež ugotavlja okrepljeno potrebo in željo po verskih vrednotah v današnjem času. To da se kaže tudi v naraščanju katoliških združenj in gibanj, ki pa morajo vedno delovati v občestvu s papežem in krajevnimi Cerkvami. Med vero in življenjem ne sme biti prepada.

Spet gonja ob napovedanem zaščitnem zakonu

Slovenska skupnost obsoja gonjo sil, ki so proti Slovincem in proti sožitju v naših krajih, ki se je znova sprožila ob prvem glasu, da se mogoče v Rimu kaj premika v zvezi z globalnim zaščitnim zakonom za Slovence v Italiji. V tem trenutku pričakuje predvsem od stranke relativne večine, Krščanske demokracije, da izpriča svojo doslednost z zagotovili, ki sta jih dala glede zaščitnega zakona njena vidna predstavnika predsednik vlade in vsedržavni tajnik De Mita ter predsednik deželnege odbora Furlanije-Juljske krajine Biasutti ob predstavitvi programa vlade oz. deželnege odbora.

O tem je obširno razpravljalo deželno tajništvo SSK na zadnji seji, ki je bila v Nabrežini v petek 10. februarja. Deželni tajnik Ivo Jevnikar je poročal o tem, kako so zastopniki Slovencev v Italiji predstavili sedanji položaj in zahteve naše skupnosti tako v Beogradu jugoslovanskega zunanjemu ministru Lončarju pred Andreottijevim obiskom kot v Rimu ministru za deželna vprašanja Maccanico, ki pripravlja nov vladni osnutek.

Srečanje v Rimu žal ni seglo v samo vsebino zahtevanega zakona, ker minister Maccanico o tem ni bil še pripravljen razpravljati, čeprav je izpričal osebno zavzetost. Zato pa ostaja nad vse aktualna zahteva, naj vlada sprejme manjšinsko zastopstvo za sogovornika v času oblikovanja zakonskega besedila, ki mora najprej zadovoljiti prizadeto manjšinsko skupnost.

Na zasedanju tajništva SSK je bilo poudarjeno, da morajo zdaj vse družbene, kulturne, predvsem pa politične silnice Slovencev v Italiji okrepiti svoje pobude in napore na vseh ravneh, da bi sedanja izrecna pripravljenost vlade končno obrodila sadove. Slovenska skupnost je že informirala o novem položaju prijateljske stranke manjšin v Italiji, v načrtu pa ima nove posege.

V nadaljevanju seje so deželni svetovalec Bojan Brezigar, deželni podtajnik dr. Karel Brešan iz Gorice in drugi prikazali sedanjo politično problematiko v deželni svet, krizo na goriški občinski ravni, reševanje problema upepeljevalnika pri Sovodnjah in položaj v tržaških krajevnih upravah. Pri tem je bilo poudarjeno nesporemljivo dejstvo izvolitve socialističnega predsednika italijanske narodnosti v krajevnem sosvetu za Vzhodni Kras z odločnim glasom misovcev in ob novi izključitvi Slovencev od vodstva tržaških krajevnih uprav.

Široka razprava, v katero so posegli še dr. Damjan Paulin, dr. Rafko Dolhar, dr. Andrej Bratuž, Antek Terčon, dr. Dra-

Če ni vsak člen v družini kaljen in zrvarjen v ognju ljubezni in žrtve, se bo hiša sesula in ostale bodo samo razvaline. (Fr. Sal. Finžgar)

go Legiša, dr. Drago Štoka in Marij Maver, je bila nato posvečena pripravi na aprilski deželni kongres SSK, bližnjemu srečanju SSK-SZDL v Ljubljani in možnostim povezovanja manjšin za junijske evropske volitve.

Slovenska Cerkev pozdravlja demokratizacijo družbe

Cerkvena komisija »Pravičnost in mir« pri Slovenski škofovski konferenci je nedavno dala posebno izjavo, v kateri izraža zadovoljstvo v zvezi s procesom demokratizacije, ki ga je v zadnjem času zaznali v slovenskem političnem in družbenem življenju. To potrjuje tudi nastajanje novih družbenih in političnih gibanj kot so Slovenska kmečka zveza, Slovenska demokratična zveza in Iniciativni odbor Socialdemokratske zveze Slovenije.

Vse to dogajanje — tako komisija — vzbuja upanje, da bo »proces demokratizacije pripeljal do političnega pluralizma, ki ga zahteva spoštovanje človekovih pravic in ki je tudi jasna zahteva krščanskega družbenega nauka«.

Komisija poudarja, da »ni pristojna, da bi se izjavljala za določeno politično usmeritev kot tako ali proti njej, izraža pa zadovoljstvo nad moralno pozitivnim dejstvom, ki je v tem, da se z ustanavljanjem novih gibanj in s svobodnim združevanjem začenja uresničevati pomembno področje človekovih pravic in človekove svobode«.

V drugem delu izjave komisija »Pravičnost in mir« spodbuja laičke člane slovenske Cerkve, naj doživljajo pri tem procesu demokratizacije v Sloveniji. Pri tem se komisija sklicuje na učenje 2. vaticanskega koncila, po katerem pripada družbena in politična zavzetost za pravičnost in svobodno družbeno ter zasebno življenje krščanskim laikom. Komisija izraža željo, da bi se slovenski laiki »ne glede na krvice, ki so jih doživljali v preteklosti, zavzemali za to, da bo slovenska družba čim hitreje postajala demokratična, enakopravna, brez drugorazrednih državljanov in solidarna«.

O POMENU MEDITACIJE

Četrť ure dnevnega premišljevanja ne bo spodneslo naših vsakdanjih načrtov. Pritožbe o notranji suši ali praznoti imajo največkrat svoj izvor, ker duša pogreša duhovne hrane, pogreznjena kot je v materialnost.

Duša mora ohraniti vso prožnost, da zaustavi materializacijo življenja, da bi telesnost ne preprečila okrnjenja duha. Zaslužujejo nas naša dnevna opravila. Za vse najdemo čas, kar godi našemu poželenju, včasih tudi nezdravemu, izjema so le duhovne potrebe. Ko bi le vsak dan imeli to svetlo točko! Zaznali bi svetost življenja, skušnjave bi nas ne premagovale, poudarjena bi bila želja po nadnaravnem.

Duh potrebuje notranje hrane poleg službe, študija in razvedrila. Biti moramo odkriti do sebe: koliko praznih trenutkov zapravimo dnevno. Glejmo vendar, da se kdaj umaknemo plehkobi in vabljivim vrednotam, ki jih bruha moderno življenje. Čudne navade, neizpolnjene obveznosti in dolžnosti, neznačajnost, povprečnost imajo isti znak okuženja: pomanjkanje meditacije!

»Glej, to je dan rešitve!«

Pismo škofiji za čas ljudskega misijona in za čas po misijonu

1. TO JE ČAS!

Za mesto Trst in za celo našo škofijo je prišel čas ljudskega misijona, ki smo ga skrbno pripravljali in podprli z molitvijo. V dveh presledkih bo zajel skoraj ves postni čas.

Bog sam ga spremlja s presenetljivimi in čudovitimi znamenji: pošilja nam 350 misijonarjev in misijonark, poklical je 700 bratov in sestra, ki hodijo od hiše do hiše, v tržaskih hišah je pripravil skoraj tisoč središč za srečanja, ki so kot celice pripravljene na sprejem in na razgovor, da bi evangelij prepočil ljudi, okoli in družbo.

Pri pripravah na misijon sodeluje vseh 60 župnij. Pod vodstvom župnikov in duhovnikov so ustanovile župnijsko delovno skupino za misijon, ki ima svojega tajnika in ta je stalno v zvezi s tajništvom škofijskega odbora.

Duhovniki, diakoni, redovnice in laik so skoraj povsod že obiskali družine na terenu in sicer vsako posebej. Seznanili so jih z misijonom in jih povabili, naj se misijona udeležijo. Družinam so dali ali še bodo dali v spomin: Sveto pismo ali molitvenik »Le tue preghiere«, po slovenskih družinah knjižico »Kristjanove molitve« ali slovenski prevod kratkega katekizma francoskega pisatelja Guittona »Človek išče resnico«. Sobrat slovenskega jezika so za pripravo na misijon poskrbeli dve posebni številki »Našega vestnika«.

»Gospod nam je dal možnost, da smo se še posebej srečali z misijonarji. V Trst smo jih poklicali v treh zaporedjih: najprej glavne misijonarje italijanskega jezika, nato vse misijonarje slovenskega jezika in končno skupaj redovnice in laik. Slišali so škofovo besedo, srečali so se med seboj in obiskali župnije, ki so jim bile določene. Vsem smo izročili »Vodilo za misijon« in ves material, ki je bil za to pripravljen. Župniki pa so v stalnem stiku z misijonarji, ki bodo prišli v njihovo župnijo, da bi tako bolj spoznali župnijsko skupnost, uskladili programe in določili vse podrobnosti.

Božji Duh veže tudi po širšem območju Cerkve: tako imamo javne konference, velike lepake po mestu, opozorila v avtobusih, manjše lepake po trgovinah, v večjih stanovanjskih hišah; na misijon opozarja posebni poštni pečat, državni radio, zasebne radijske in televizijske postaje. Predvsem imamo dragoceno in stalno obveščanje po naših katoliških tednikih »Vita nuova« in »Katoliški glas«.

Seveda ni vse v tem. Morda tudi ni najboljše. Kdo more naštetati in pretehtati vse pobude, molitve, darovano trpljenje, delo, ponižno in tiho sodelovanje, ki ga za misijon nudijo posamezni verniki in skupine?

Naštel sem samo nekatere podrobnosti, ki so gotovo najpomembnejše, ker nam povedo, kako nam je Gospod pomagal pri pripravi misijona, da lahko pričnemo izredno delo evangelizacije s pričanjem in govostjo, da ga hoče Bog. Sam čutim, da lahko s sv. Pavlom vsej svoji Cerkvi zakličem: »Glejte, zdaj je čas milosti! Glejte, zdaj je dan rešitve« (2 Kor 6,2), dan Kristusa, ki rešuje sedaj in vedno!

2. NAPREJ DO VSEH!

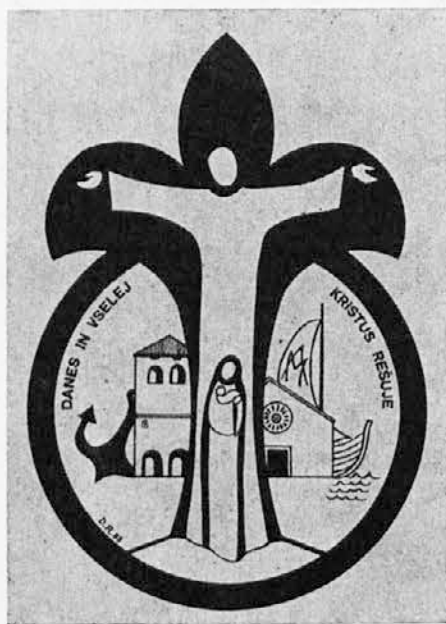
Apostol Pavel mi daje v zvezi s prejšnjimi besedami priložnost za spodbudo in potrebno opozorilo. Takole namreč pravi: »Ker smo njegovi sodelavci, vas tudi prosimo: božje milosti vendar ne boste prejemali kar tjavdan!« (2 Kor 6,1).

Ali se vam zdi opozorilo odveč? Ali je sploh možna tako težka odpoved? Biti moramo ponižni in sprejeti opozorilo božje besede, ki je prav gotovo modra in zdravilna.

Da bi se izognili nevarnosti, da bi ta božji dar zavrnili ali celo uničili, moramo upoštevati dvojno svetopisemsko načelo: »Pri vas naj se vse dela iz ljubezni« (1 Kor 16, 14) in »Prizadevajte si za mir z vsemi in za svetost« (Heb 12,14).

»Med vami« in »z vsemi«: to sta dva življenjsko važna pogoja za uspeh misijona in krščanskega pričevanja: med vami naj bo ljubezen in delo za posvečenje, z vsemi pa ljubezen in mir. Sveti Duh, ki je Ljubezen, postaja naše življenje in nas naredi svete. Ljubezen in mir sta dve glavni arteriji, po katerih lahko milost, ki je bila dana Cerkvi, prehaja in celo mora prehajati do vsakega človeka.

Oddaljeni, ki jih želimo videti kot svoje bližnje, morajo zares postati naši bližnji. Bodimo do njih krotki, dobrotljivi, lju-

beznivi. Glejmo nanje s simpatijo. Privabimo jih z obiski in s časom, ki ga njim posvetimo. Organizirajmo z njimi srečanja in če so potrebni, jim pomagajmo tudi materialno.

V ta namen nastaja v škofiji novo in obetajoče sredstvo: to so srečanja središč. Njihova rast v času priprave na bližajočo se misijon je podobna pomladanski rasti, ko prvo toplo sonce breskvam odpira cvetje in se polje odeva z rožnato barvo.

Nastaja pa odgovorno vprašanje: koliko teh središč bo ostalo tudi po misijonu? Na vsak način se moramo potruditi, da bodo vsaj nekatera nadaljevala s svojim delovanjem in postala nekaj stalnega v vsaki župniji. Vsakemu središču je seveda treba poskrbeti vsaj enega odgovornega animatorja, sedež pri kaki družini, metodo delovanja in kakšen potreben pripomoček.

Misijon bo prinesel duhovne in občestvene sadove, o tem smo več kot gotovi. Sam si želim predvsem večjo splošno misijonsko zavzetost v vse smeri; da bi šla v naši tržaski Cerkvi pot od cerkve do domov, od krščanske skupnosti do človeške družbe, od majhnega števila tistih, ki prihajajo v cerkev, do vseh v svetu.

Na škofijski ravni pa napravimo en sam načrt, ki ga bo treba sčasom preveriti: utrditi in dati bodočnost srečanj, skromni središčem, ki naj postanejo pastoralna usmeritev kateheze za odrasle in ki naj vzbujajo pozornost pri oddaljenih. V ta namen je nujno utrditi nekaj krajev srečanj, jih medsebojno povezati in jih podpirati s primernim programom za oblikovanje odgovornih ter s primerno pomočjo.

3. ZA BOŽJE KRALJESTVO

Vemo, da je Cerkev v Kristusu poklicana za znamenje, sredstvo in prvo božjega kraljestva. Cerkev se zaveda, da je njeno poslanstvo dar in da je z njim resnično prešla dragocen biser, skriti zaklad na njivi (Mt 13, 44-46); in to odkritje jo sili, da zbira vse k uživanju tistega veselja, ki preplavlja nebo »nad enim grešnikom, ki se spreobrne« (prim. Lk 15, 8-10).

Misijon se zato nikoli ne zaključí. Poskuša vse poti in v Cerkvi spodbuja stalno voljo za prenovi in za usklajevanje poverjene naloge. Škofije Treh Benečij se bodo drugo leto od 28. aprila do 1. maja srečale v Gradežu (Convegno ecclesiale). Na tem srečanju bodo skupno preverile svojo vero in način, kako naj se vera prenaša v vsakdanje življenje ter kako naj vera postane duša kulture in zgodovine.

Vez med našim misijonom in tem srečanjem je jasna in globoka. Naša priprava na srečanje Treh Benečij v letu 1990 se mora vključiti v čas po našem misijonu s tem, da odkrije razloge duha, vsebine in metode, ki naj jasno in konkretno pokažejo trajnost in rast našega misijona.

Nadalje vam sporočam, da skupina slovenskih prijateljev pripravlja dramatizacijo Svetega pisma, ki se bo dotaknila glavnih točk zgodovine odrešenja. Pripravljeni so, da z dramatizacijo nastopijo tudi v italijanskem jeziku, če bodo povabljeni, zlasti od župnij.

Ta pobuda je zrasla v skrbni pripravi na misijon v naši Cerkvi v tem letu. Daje možnost za spoznanje evangelija na že preizkušen star način, a z novo tehniko in govorico, ki odgovarja čutu našega časa.

4. PRINESTI GOSPODA

Ponavljam tudi in to vsem v tolažbo, našo zavest, da bo misijon, ki je že pred

vrati, dejanje ljubezni za Trst in njegovo okolico. Ne bi vedeli, kaj naj bi dali našim ljudem bolj važnega, kot rešitev za sedanji čas in za večnost.

Radi bi vedeli, da bi vsi čutili, da ne iščemo dobička in da nas ne silijo zemeljski interesi ter skriti nameni, ampak da nas navdaja samo želja, da bi lahko posredovali brezmejno srečo, ki smo je deležni, ko smo namreč »spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas« (1 Jn 4, 16).

Zelimo pričevati z dejanji za mir, svobodo, tolažbo, moč, veselje, upanje, za novosti življenja, da Kristus biva v naših srcih (prim. Ef 3, 17); ker imajo vsi ljudje do tega pravico in potrebo in ker vsi ljudje, čeprav ne znajo tega jasno povedati, hrepenijo po Bogu, neskončni dobrini in zadnjem cilju njihovega življenja.

Kristusa bi radi dali vsem ljudem in vse ljudi pripeljali h Kristusu, Odršeniku človeštva. Papež Pavel VI. je zapisal: »Jezus je vrhunec vseh človeških želja, cilj vseh naših pričakovanj in molitev, je končni cilj vseh želja zgodovine in civilizacije, on je Mesija, središče človeštva. On je tisti, ki daje smisel človeškim dogodkom, vrednost človeškim dejanjem, daje veselje in je polnost želja vseh src, pravi človek, vzor popolnosti, lepote, svetosti, od Boga postavljen, da upodablja pravi model in vzor človeštva, brata vseh, nenadomestljivega prijatelja, edinega, ki je vreden vsega našega zaupanja in vsake ljubezni je Kristus-človek. Kristus je istočasno pri izviru vsake naše sreče, je luč, po kateri je svet viden v svoji razsežnosti, obliki, lepoti in senci; je beseda, ki vse določa, vse razvršča, vse rešuje; je začetek našega duhovnega in moralnega življenja; pove, kaj moramo narediti in daje zato moč in milost, da naredimo; odseva svojo podobo in celo svojo prisotnost v vsaki duši, ki postane zrcalo, da sprejme njegov žarek resnice in življenja, da namreč vanj veruje in sprejema njegovo zakramentalno bližino; je Kristus-Bog, Učenik, Odršenik, Življenje.«

Naj nam pomaga njegova in naša Mati, devica Marija. Bila je vernica, ki je verovala v Kristusa bolj kot vsak drug vernik. Vanj je verovala in se mu predala z brezmejno vdanostjo. Marija naj nam izprosi, da ga bomo tudi mi tako sprejeli in ga oznanjali drugim z njenim pričanjem in ljubeznijo, da se bomo pred vsemi predstaviteli kot neutrudljivi in goreči apostoli njegove resnice in milosti med sedanjim misijonom in vsak dan našega življenja.

LOVRENC, škof

KRATKE NOVICE

■ Janez Pavel II. je v petek 11. febr. sprejel zastopnike Zveze italijanskih katoliških časnikov, ki so se jim pridružili tudi časnikarji iz inozemstva. Vseh skupaj jih je bilo kakih 1.500. Papež jih je opozoril, naj se pri poročanju vedno naslanjajo na resnico. Ne smejo biti zgolj spretni poročevalci, ampak predvsem prežeti s čutom za moralno odgovornost pri poročanju. Guidi, predsednik katoliškega združenja časnikov, je ob tem poudaril, da danes italijanska sredstva javnega obveščanja posvečajo verskim problemom veliko več pozornosti kot nekdanj in da ima pisanje zoper uživanje in prodajo mamil ter razkrinkavanje organiziranega zločina prav tako velik moralni pomen kot pričevanje o veri.

■ Sovjetski fizik Andrej Saharov je prejel v sredo 8. februarja iz rok rektorja bolonjske univerze diplomu častnega doktorja iz astronomije in to zaradi zaslug na področju znanosti in človekovih pravic. Ob tej priložnosti je Saharov imel govor, v katerem je obravnaval vlogo znanstvenika v sodobni družbi. Glede Sovjetske zveze je dejal, da kljub opevani perestrojki vse ne gre kot bi moralo iti. Se vedno je čutili odsotnost pluralizma v zunanji politiki, v gospodarstvu in v razpravi o ustavnih vprašanjih. Če je res, da so oblasti osvobodile večino političnih oporečnikov, je pa tudi res, da so začele preganjati nove ljudi, npr. borece za politično svobodo Armenije. Podobne izjave je Saharov ponovil v Kanadi, kamor je odpotoval po večdnevem bivanju v Italiji.

**PODPIRAJTE
»KATOLISKI GLAS«!
DARUJTE
V NJEGOV
TISKOVNI SKLAD!**

V PROTITOKU

NOVE PUŠCAVE NA OBZORJU

Tako veslanje v protitoku kot prepustitev toku sta možna le, če je v strugi dovolj vode. V sušnih obdobjih pa je večkrat zmanjkuje. Tedaj nam ne preostane drugega, kot da potegnemo čoln k bregu in čakamo na dež.

Prav te mesece doživljamo podobno (ne le metaforično) sušno obdobje, eno najdaljših v tem stoletju. Suša, kot sicer vsaka naravna nesreča, navdaja človeka s tesnobo in s strahom za jutrišnji dan. Vznemirjenje je veliko, posebno še, ker postavlja časopisje sedanje podnebne anomalije v vzročno zvezo z onesnaženostjo našega planeta. V naši podzvesti vstajajo tako zastrašujoče podobe novih puščav; vse Sredozemlje se spreminja v nekakšen podaljšek Sahare.

Odveč je ugotovitev, da se je v teh tednih — ne glede na znanstveno utemeljenost takih napovedi — ekološka (naravovarstvena) zavest pri večini prizadetih ljudi izredno okrepila.

Toda v čem je bistvo te prebujene ekološke zavesti? Odgovor na to vprašanje je dokaj preprost: res je sicer pri mnogih na prvem mestu pristna ljubezen do neokrnjenosti naravnega bogastva, vendar je pri večini bistvo sedanje ekološke navdušenosti najbrž strah, da bi bil ogrožen standard, ki si ga je »razviti svet« v tem stoletju izboril in ki ga je omogočilo v dobršni meri prav ugodno podnebje.

Zato je tudi razumljivo, da je človek v prid čistemu in zdravemu okolju pripravljen žrtvovati vse, razen pač... samega standarda. To se pravi z drugimi besedami: o ekologiji veliko besed, a nič takega, kar bi ogrozilo recimo brezmejno (zlo) rabo avtomobila, čezmerno zimsko ogrevanje, roparski turizem itd. Značilen primer: na referendumu glasujem proti jedrski energiji, nisem se pa pripravljen odpovedati neomejeni porabi elektrike.

Skratka, podnebje se spreminja, kultura pa ostaja enaka, kakor je pred nekaj tedni ugotovil tržaski italijanski dnevnik v enem svojih redkih tehtnih uvodnikov. Drugače tudi ne more biti, saj sloni vsa sodobna tehnološka industrija civilizacije na predpostavki neizčrpnosti zemeljskih bogastev, rast blagostanja pa omogoča le vzporedna rast potrošnje. Ameriški sociolog Michael Novak trdi celo, da je demokracija družbena ureditev možna edinole v pogojih gospodarske rasti (The spirit of Democratic Capitalism, it. izd., Rim 1987, str. 5-6).

V bližnji bodočnosti se bo torej moralo nekaj spremeniti. Če bo hotelo človeštvo še naprej uživati lepote našega planeta, bo moral prej ali slej njegov razviti del (severna poluta) omejiti potrošnjo, to se pravi, se odpovedati nekaterim ugodnostim, ki se danes zdijo same po sebi umevne. To seveda ne pomeni ustaviti napredke, ampak preprosto človekove napore preusmeriti v kvaliteto.

In še kratek razmislek za naše krajevne razmere! Na Tržaškem in Goriškem deluje mladinska organizacija, ki bi morala že po definiciji na tem področju igrati vlogo avantgarde. Kdor je le bežno prelistal kako knjigo lorda Baden-Powella, ustanovitelja svetovnega skavtizma, ve, da je takoj za vero odnos do narave najpomembnejši dejavnik skavtske vzgoje. Od tod mit skavta — čuvarja naravne neomadeževanosti sredi čedalje bolj onesnaženega sveta.

Prav ljubezen do narave po Baden-Powellu pa ni toliko v bučnih naravovar-

stvenih akcijah, ampak v posebnem skavtskem življenjskem slogu, ki naj bi bil že sam na sebi ekološki, namreč neporabniški (ali samoodpovedni, kar je naposled eno in isto).

Koliko je naša skavtska vzgoja v tem trenutku nosilec takega alternativnega življenjskega sloga, je vprašanje, ki bi si ga bilo z ozirom na vse večjo aktualnost vprašanja onesnaženosti okolja vredno postaviti.

Tomaž Simčič

OD TEDNA DO TEDNA

■ Predsednik italijanske republike Cossiga je zaključil svoje šestdnevno potovanje po afriških državah. Spremljal je zunanji minister Andreotti in številni gospodarski izvedenci. Svoje potovanje je Cossiga začel v Egiptu, kjer se je sestal z državnim poglavarjem Mubarakom. Drugi postanek je imel v Keniji, kjer ga je sprejel voditelj te republike Moi. Nato je nadaljeval pot v Zambijo, kjer se je razgovarjal s predsednikom Kaundo. Četrta država na programu je bil Mozambik, ki ga še vedno pesti državljanska vojna. Na povratku se je za nekaj ur ustavil še v Somali, ki je bila do zadnje vojne italijanska kolonija. Zato Italija še vedno nudi tej državi svojo gospodarsko in vojaško pomoč, skrbi za gradnjo cest, za zdravstvo in poljedelstvo. Leta 1985 je Somali obiskal Craxi, leta 1987 pa Spadolini.

■ Italijani pozimi radi potujejo v tople kraje. V tem se poslužujejo čarterskih poletov, ki so veliko cenejši kot redne letalske proge. Tako obstaja izredna turistična prog, ki vsak teden povezuje (ali vsaj je povezovala) Bergamo v Lombardiji s prestolnico Santo Domingo v Dominikanski republiki v Karibskem morju. Progo oskrbuje letalska družba Independent Air, ki ima svoj sedež v Tennesseju (ZDA) in se poslužuje najetih letal. V sredo 8. febr. je eno teh letal na poletu iz Bergama treščilo v goro Pico Alto le nekaj kilometrov proč od letališča na otoku Santa Marija v otočju Azorov, kjer naj bi se oskrbelo z gorivom. Na krovu je bilo 137 italijanskih turistov in 7 članov posadke, ki so bili vsi Američani. Nesreče ni preživel nihče. Letalo Boeing 707 je bilo razmeroma staro, saj je letelo že 20 let.

Vpišite svoje otroke v slovensko šolo!

Gotovo spada otrok slovenskih staršev v slovenski otroški vrtec in osnovno šolo. Tu bi ne smelo biti pomislekov.

Težave nastanejo v družini, kjer so starši različne narodnosti. Takih narodno mešanih zakonov je veliko. Za kakšno šolo se bodo odločili takšni starši? Odločitev je njihova. Eno drži: v slovenski šoli ima otrok to prednost, da se brez posebnega truda in stroškov nauči dveh jezikov, v srednji šoli pa še tretjega. Znanje slovensčine in srbohrvaščine je v naših krajih prednost pri zaposlitvi.

Znani so primeri, da so podjetja iz Furlanije že med šolskim letom hodila v slovenske strokovne šole iskat maturante za svoja podjetja. Dejstvo je, da tisti, ki dovršijo slovenske trgovske ali strokovne šole, lažje dobijo zaposlitev. Takšen je gospodarski položaj v naši deželi.

Ob dnevu obdarovanja ljubljene osebe

S svojim varovančkom sem šla na sprehod čez bližnje pokopališče (vsaj pri nas skoraj ni lepšega parka kot je ta prostor). Najbrž so šele pred kako uro pokopali starejšo žensko. Gomile se ni videlo, ker je bila pokrita z nešteti venci in šopki. In nehoti se mi je porodila misel: Bog ve, če se je v življenju kdo spomnil s šopkom rož?

14. februarja je po mnogih deželah navada, da se ženskam pokloni rože. Že dneve poprej cvetličarne polnijo z najrazličnejšimi cveticami in lončnicami, med vsak šopek pa vtaknejo rdeče papirnato srce. Prijeten pogled in če je obdarovana še ljubiteljica rož, osrečujo občutek. Kako malo je pravzaprav potrebno, da nekemu naredimo veselje ali mu damo priznanje. Pomislimo kdaj na to?

Morda bo kdo ob branju teh vrstic rekel: sama melanholija in romantika. Ja, tudi takšni se najdejo, ki jim to nič ne pomeni, ki se tega sploh ne spomnijo. Seveda ni nujno. Lahko pa naredi veliko veselje, prežene temne misli ali občutek osamljenosti, lahko pa je tudi zahvala ali pohvala za nekaj.

Koliko moških je, ki ženi nikoli ali skoraj nikoli ne dajo tega priznanja? Potem pa ostanejo naenkrat sami in v mrtvašnici se kopljejo dragi venci, od katerih žena ne bo ničesar imela, le cvetovi bodo kar čez noč oveneli. Ne bo jih videla, ne duhala njih vonja. Lepo in prav pravi pregovor, ki se konča približno takole: »In veliko več cvetja v času življenja, saj na grobovih so brez pomena.«

Kristus nam naroča, naj bomo kakor otroci — v mnogih stvareh. Ste jih že kdaj opazovali, ko so nabirali poljsko cvetje (ker za drage rože pač nimajo denarja) in ga vsi srečni in zadovoljni prinesli dragi osebi? Nič posebnega, čisto preproste rožice, a dane s srcem so velike vrednosti. Če se niste tega spomnili za ta praznik, spomnite se ob kaki drugi priložnosti. Nikoli ni prepozno!

R. B.

Opredelitev slovenske mladine za demokracijo

V Cankarjevem domu v Ljubljani je bila v sredo 1. februarja III. konferenca Zveze socialistične mladine Slovenije (ZS-MS). Prisotnim delegatom je bil že pred konferenco razposlan osnutek dokumenta z naslovom »Za demokracijo«, v katerem so opisane težnje in vedenja slovenskih mladincev za uresničevanje načrta demokratizacije in pluralizma.

S presenetljivo jasnostjo in odločnostjo so opisane zahteve po neposrednih, tajnih in svobodnih volitvah, »katerih nepotvorjenost mora biti zagotovljena z ustreznimi zakonsko opredeljenimi mehanizmi«, po polni uveljavitvi pluralizma (»Ali je ta organiziran v strankah ali ne ni naš problem; rečemo lahko samo to, da kakor stranke ne morejo biti prepovedane, ne morejo biti niti zapovedane«) itd.

Predsednik RK ZSMS Jože Školč je predstavil pet točk, na katerih temeljijo navedene teze: pravica do svobodnega političnega združevanja državljanov, že navedena zahteva po splošnih neposrednih tajnih volitvah, novi ustroj in organizacija mladinske organizacije (ZSMS), o kateri bo treba, zavoljo novih mehanizmov delovanja političnega sistema, na novo opredeliti njeno vlogo (po mnenju nekaterih razpravljalcev naj bi postala stranka), predlog za sklic kongresa ZSMS, ki je edini pristojen za tako pomembne sklepe.

Diskusija se je v glavnem sukala okoli vprašanja, če je tak program lahko sploh v obravnavi na programski konferenci organizacije in ali je tak dokument sploh lahko dokončen program ali morda podlaga za nadaljnje razmišljanje; take razlike so prišle na dan zlasti v razpravi nekaterih predstavnikov ljubljanske mestne konference ZSMS.

Vsi razpravljalci so bili edini v ugotovitvi, da je vprašanje političnega pluralizma temeljno vprašanje bodočega razvoja, zato se postavlja kot osnovno vprašanje, ki ga je treba najprej rešiti. O načinu, kako ga rešiti, pa so bile najbolj zgovorne besede Mojmir Ocvirka, člana predsedstva RK ZSMS, ki je dejal, da točno pozna ugodnosti in napake večstranskega pluralizma, sploh pa še ni doslej nihče pojasnil, kako bi izgledal enopartijski pluralizem.

Na konferenco so bili tokrat prvič povabljeni poleg drugih (Oman - Kmečka zveza, Rupel - Slovenska demokratična zveza, Pregl - CKZKS, Žižek - Skupina 89), tudi predstavniki mladinskih organizacij iz zamejstva. Zasedanja so se udeležili tako predstavniki Mladinske sekcije SSK in MO SKGZ. Predsednik slednjega Boris Peric je opozoril zlasti na neugodnosti in negativne posledice, ki se porajajo v večstrankarskih političnih sistemih, kot npr. v italijanskem, deželni tajnik Mladinske sekcije Damijan Terpin pa je izrazil zadovoljstvo nad povabilom in povedal, da mladinci pri SSK podpirajo program, ki je bil dan v razpravo, saj se demokratičacija političnega prostora v matici pozitivno odraža tudi v našem prostoru. Postopoma je treba odpraviti razlike pri upoštevanju vseh komponent manjšine, zlasti še tiste na gospodarskem in kulturnem področju.

Slovenskim mladincem je tudi priznal, da so s svojo usmeritvijo za Evropo (med drugim je bila na konferenci predlagana

pobuda, da slovenska in jugoslovanska skupščina formalno zaprosita za vstop v EGS), ki je bila izražena v Evropski deklaraciji ZSMS in z akcijo sprejema italijanske radikalne stranke v Bohinju krepko spremenili videz, ki ga je pojem »slovenski« imel v italijanski družbi.

Iz Slovenije

Jezuitsko praznovanje v Ljubljani

Na prvo postno nedeljo, 12. februarja, so imeli v novi cerkvi v Dravljah v Ljubljani (mimogrede: žame najlepša moderna cerkev) pri maši ob 9.30 posebno slovesnost. Dva jezuitska patra sta praznovala zlati jubilej redovništva: p. Štrubelj in p. Böhm. Cerkev je bila napolnjena s približno tisoč verniki, pela sta dva zbora, ministriralo je kar 29 fantov, z jubilentoma so somasovali štirje sobratje, med njimi jezuitski provincial p. Bratina, ki je imel tudi lepo in prisrčno pridigo. Da je vse brezhibno potekalo, je skrbel sedanjí župnik p. Svoljšak. Manjkal ni niti par v narodni noši, ki je na oltar prinesel hleb kruha in vino.

Medtem ko je bil p. Štrubelj vsa leta župnik oz. soustanovitelj dravljanske župnije, je p. Böhm kar 17-krat pakiral kovčke in se selil na vse konce (v Zagreb, Dubrovnik, Maribor, Borovnico — in v zapor) ter deloval kot župnik, profesor, predstojnik, voditelj duhovnih vaj in misijonar. Povsod po Sloveniji je znan in priznan, poznajo pa ga tudi na Koroškem, v Nemčiji in na Tržaškem ter Goriškem. 25 let že hodi konec tedna (razen, če ni morda odsoten zavoljo drugih obveznosti) pomagat — predvsem spovedovat — na Brezje. P. Böhm je bil zlatomašnik že lani, ker je v red stopil šele po novi maši, p. Štrubelj pa, če Bog da, bo ta jubilej praznoval čez 7 let.

Obema jubilentoma tudi mi v zamejstvu želimo še veliko dobrega in da bi dočkala še kakšno obletnico. - R. B.

Prešernova proslava v Železnikih

V soboto 11. februarja se je mešani pevski zbor Rupa-Peč udeležil Prešernove proslave v Železnikih. Na sporedu so bile Prešernove recitacije, ki jih je predstavilo društvo iz Železnikov. Poleg tega je pel moški nonet »Ratitovec« in dekleta iz Bukovice pri Škofji Loki. Zbor Rupa-Peč se je predstavil z besedami (verz) člana zbora Lenarta Kosiča, napisane v ta namen.

Pod vodstvom dirigenta Zdravka Klančeka je zbor zapel več domovinskih pesmi in zaključil večer s Prešernovo »Zdravljico«.

† Marialia Nodari

Iz Lime v Perúju je prispela vest, da je tam umrla laična misijonarka Tržačanka Marialia Nodari. Pred kakšnimi desetimi leti je pustila službo pri deželnem tiskovnem uradu in se odločila za misijonsko delo. Najprej je delovala v Afriki, zadnje čase pa v Južni Ameriki.

Pokojnico, ki je bila sestra bivšega deželnega odbornika prof. Pia Nodarija, je odlikovala nesebična predanost sočloveku.

ZORA ŠKERLJ, Bocvana:

Papež v Južnoafriških deželah

»Gost pride z blagoslovom«. »Z gostom pride hrana (družinsko slavljenje, duh bratstva, podeljevanje)«. Tako pravi naša stara ljudska modrost, ki še vedno drži, kot se je izkazalo ob obisku papeža Janeza Pavla II. Vseposvoda, ne glede na razmere v deželi, so bila vesela in prisrčna narodna praznovanja. In blagoslov? Občutili smo ga in upamo, da nas bo še dolgo spremljal.

Seveda so različna pričakovanja rodila tudi različne odmeve glede tega obiska. »Škoda, da je papež opustil edinstveno priložnost, da odločno obsodi krivično rasno diskriminacijo«. »Papež je prišel k nam, neodvisnim afriškim državam (in ne v Južnoafriško republiko), zakaj naj bi govoril o apartheidu, saj ta pri nas ne obstaja«. »Papežev obisk na popolnoma zgrešeni poti — nič stika z Afriko, nič razumevanja za apartheid«. »Kakor, da bi vedno živel z nami, tako edinstven nasvet je dal vsaki deželi«.

Se in še bi lahko naštevali ocene obi-

ska po sredstvih javnega obveščanja v Afriki in izven nje. Vsak ima pač pravico do svojega mnenja. Toda, za nas, vernike tega območja, je papež bil predvsem oznanjevalec krščanskega upanja!

NA IMBISA KONFERENCI

Zvečer, po prihodu na afriška tla, 10. septembra lani v Harareju, je papež navedel 63 škofov IMBISE — medpokrajinske konference škofov južnoafriškega območja, ki obsega Angolo, Sao Tome, Zimbabve, Mozambik, Bocvano, Lesoto, Svazijo in Južnoafriško republiko.

Tod je del Afrike, globoko zaznamovano s krivično diskriminacijo s strani belcev nad črnci v Južnoafriški republici; del Afrike, ki »vzdihuje v porodnih bolečinah« po politični neodvisnosti v Namibiji in Južni Afriki, po narodni suverenosti v Lesotu; po slogi med sorodnimi plemeni v Zimbabweju; po prenehanju krvavih vojn med sobratji v Angoli in Mozambiku; po odpravi zastarelega češčenja kralja in tlačenja ženskega dostojanstva v Svaziji; po moralnem in kulturnem dvigu v Bocvani.

To je tudi območje upanj v svobodo

Umrli je dr. Drago Gantar

V nedeljo 10. februarja je na radiokirurškem oddelku tržaške glavne bolnišnice umrl dr. Drago Gantar, ki je bil vrsto let ravnatelj Hranilnice in posojilnice na Opčinah. Prav on ima glavno zaslugo, da je ta slovenski denarni zavod dosegel tako velik vzpon.

Dr. Gantar se je rodil leta 1919 v Idriji. Šolal se je najprej v Gorici in nato v Trstu. Diplomiral je na ekonomski fakulteti. Vrsto let je poučeval strokovne predmete na slovenskih srednjih šolah in na trgovski akademiji ter na italijanskem trgovskem tehničnem zavodu »Carli«. V začetku 70-ih let je prevzel vodstvo openske Hranilnice ter ji posvetil vse svoje moči in sposobnosti. Bil je odprtega značaja in zelo pozoren do sočloveka. Vsem njegovim izrekamo občuteno sožalje.

Duhovna obnova v domu

»Le Beatitudini«

Duhovna obnova v nedeljo 12. februarja je bila kar se da pestra in razgibana. Jezuit Jože Kokalj nas je popeljal skozi misijonske dežele Afrike in Indije, kjer si je nabral bogate izkušnje o njihovem sprejemanju krščanstva. Odgovarjal je na vprašanja in marsikaj pojasnil o različni značijski podlagi enega ali drugega ljudstva.

Za izhodišče duhovne obnove pa je nakazal smeri — napotke, kaj naj določa naš odnos do Boga in življenja: ali več imeti ali bolj »biti«. Prvi element na tej poti je naša vera, ki osvobaja. Ko se človek odpre Bogu, se osvobaja vsega, kar ga je doslej vezalo in zasluževalo. Velicina Boga je v nas in nas usposablja za službo ljubezen, da se znamo razdajati drugim. Zgled nam je Kristusova popolna žrtev na križu ter m. Terezija in njene pomočnice.

Poklicanost k taki ljubezenski službi pa gre le prek meditacije. Morda bi kdo zavihal nos, češ, kdo pa ima čas za meditacijo? Zgrešeno je misliti, da vodi k pasivnosti ali da je nekaj abstraktnega. Obratno, meditacija deluje ustvarjalno in razgiba naše duševne sposobnosti. Škoda, da se malokdo zaveda njene koristi; našel bi v njej »skrito mano«.

Udeležence so bile zadovoljne s tem duhovnim božrdom in to je najboljša vabilo na prihodnje srečanje.

F. V.

Rojan

V soboto 4. februarja je v Sanatorio Triestino umrla gospa Pina Tavčar. Do izpolnjenega 90. leta ji je manjkalo samo dvanajst dni. Pred smrtjo je naročila, naj bodo pogrebne slovesnosti v njeni župnijski cerkvi v Rojanu. Za pogrebno sv. mašo je bilo v cerkvi izredno veliko ljudi.

Gospa Pina ni imela lahkega življenja. Zgodaj je postala vdova, a to ji ni vzeo življenjskega poguma. Zavzeto je skrbela za svoje tri otroke. Zelo je bila povezana s svojo župnijo. Dokler ji je zdravje dopuščalo, je bila vsako nedeljo pri sv. maši. Rada se je udeleževala naših skupnih romanj in potovanj.

Slovenska župnijska skupnost pa ji je

dolžna posebno hvalečnost zaradi njene skrbi za Marijino kapelico zraven njene hiše pri Zajnarjih. Marijin kip razsvetljuje elektrika, napeljana iz njene hiše in vedno na njene stroške. Skrbela je za cvetje, za čiščenje, za ptičke.

Naj ji bo Gospod tudi na Marijino priprošnjo bogat plačnik. Njenim dragim izrekamo sožalje.

SZ

Sožalje

Zveza cerkvenih zborov iz Trsta izraža iskreno sožalje svojemu predsedniku dr. Zorku Hareju ob smrti ljubljene brata.

Pismo iz Zambije

Takoj po Novem letu smo prejeli iz Zambije pismo, ki nam ga je poslal jezuitski misijonar Jože Grošelj. Potem ko vožji vsem v uredništvu, na upravi in bralcem »veliko zdravja, miru in božjega blagoslova«, se iz vsega srca zahvali »za že večletno in brezplačno pošiljanje vaše ga odličnega tednika. Bog plačaj!«

Nato pa preide k novicam in nadaljuje: Jaz sem vedno v Kantondweju, v podeželskem misijonu na tromeji Zambije, Mozambika in Zimbabweja. Prihodnje leto bo, kot kaže, bolj žalostno. Dež, ki mora priti konec oktobra, letos spet ni prišel o pravem času, pa še zelo malo ga je. Koruza ne bo obrodila. To pa za mnoge naše ljudi pomeni lakoto. Nekateri bodo celo leto odvisni od pomoči in dobre volje svojih sorodnikov v mestu. Spet drugi si bodo pomagali s pletenjem košar in preprog iz trstja. Spet drugi pa bodo tolkli pomanjkanje in lakoto. Ta je pri tistih, ki navadno jedo samo enkrat na dan, vedno precej blizu.

Marca meseca bodo pohitili na bregove rek, kjer bodo skušali najti mesto za »zimске vrtove«. Skozi debele plasti mivke prekopljejo do spodaj ležeče ilovice. V jame vsadijo koruzo in upajo, da bo dozorela, še preden bo zmanjkalo vlage. Posadili bodo tudi zelenjavo za vsakdanjo rabo, ki jo bo pa treba dnevno zalivati. A glavna hrana, polenta, bo prišla od drugod, če bo. Kajti oskrba s osnovnimi potrebščinami je zelo nestalna. V župniji imamo precej velik mlin, a kaj ko velikokrat nima kaj mleti. Ljudje pešajo ure in ure in potem tudi po tri dni in noči stoje v vrsti, da lahko kupijo svoj vsakdanji zдроб.

Vsa dežela je v globoki gospodarski krizi. Inflacija je preseгла 100 %, cene strokovito naraščajo, plače pa bolj po polzevo. Brezposelnost je uradno 80-odstotna. Kupna moč delavcev in kmetov hitro upada. Z novim letom je vlada uvedla kupone za zдроб. Se pravi, da bodo delavci in uradniki dobili nekaj popusta pri nakupu. Kmetje in brezposelni pa ne dobijo nič. Vlada jim pravi, naj si hrano raje sami pridelajo...

Področje našega misijona je gospodarsko zaostalo celo za tukajšnje pojme. Zato bo kriza tu še hujša. Zavoljo razširjenosti muhe ce-ce in spalne bolezni je to bolj malo goveda. Zato ljudje ni-

Tržaško skupno romanje v juliju

Vpisovanje za tržaško skupno romanje v začetku julija se nadaljuje. Sedaj se polni drugi avtobus Vpisovanje se mora zaključiti 15. marca. Uprave hotelov imajo mnogo povpraševanj, zato hočejo vedeti, koliko prostorov dejansko potrebujemo. Kdor se za romanje zanima, naj se hitro odloči.

Romanje bo od nedelje 2. julija popolne do petka 7. julija. Potovanje pelje do Dubrovnika in potem dalje do rojstnega kraja sv. Leopolda Mandiča ter na povratku do Mostarja in bližnjega Medjugorja. Zaključ pa se v največjem Marijini svetišču Marija Bistrica.

★

Vsak, ki pride k vam, naj odide boljši in srečnejši. Bodite živa podoba božje dobrote, ki naj se odraža na obrazu, v očeh, v namenu, v vašem prisrčnem sprejemanju. (m. Terezija iz Kalkute)

majo kaj vpreči v voz ali plug. Ker tudi traktorjev ni, ljudem ostane samo še ročno obdelovanje: gozd posekajo ali požgo, potem pa posade koruzo, ki jo ročno okopavajo. Ker tudi gnojenja ne uporabljajo, se zemlja hitro izčrpa in čez tri ali štiri leta je treba uničiti nov kos gozda. Staro zemljišče preraste ničvredno grmovje in še le čez kakih 30 let je spet vredno novega požiga. S to obdelavo, ki je dejansko grozotna ekološka nesreča, naši ljudje pridelajo nekaj, le redko pa dovolj za lastno uporabo. Kadar pa, kakor letos, udari še suša, takrat pa pridelka sploh ni.

Vlada nagovarja naše ljudi, naj raje goje proti suši odporni bombaž, pa sončnice in sirenke. Ljudje pa pravijo: »Bombaža ne moremo jesti.« Imajo prav, v kolikor zdroba niti za drag denar ne moreš kupiti.

Potem imamo še ribolov. Ta pa trpi, ker je le preveč ribičev s svojimi mrežami. Težave dela tudi vlada, ki od ribičev zahteva, da prodajajo ribe po smešno nizki ceni. Posledica je, da na trgu rib sploh ni — ribiči vse posušijo in jih prodajo v mestu po desetkrat višji ceni.

Stiske vsakdanjega življenja naših ljudi ne ženejo v cerkev. Prej nasprotno. Vračli in vedeževalci pridobivajo na svojem ugledu. Nore sekte se širijo. Od krščanstva naši ljudje vzamejo tisto, kar jim hodi prav. To je predvsem petje, pa pogrebi. Cerkevna poroka je neke vrste strašilo, ki podi ljudi od cerkve. Afriški zakoni so na splošno zelo nestalni.

Ker tudi število domačih duhovnikov le počasi narašča, misijonarjev pa je zmerom manj, afriška Cerkev postaja Cerkev laikov. Besedno bogoslužje je pravilo, maša bolj izjema. 80 % zambijskih krstijanov nima priložnosti, da bi se udeležili nedeljske maše. V naši fari imajo to priložnost vsako četrto nedeljo in to je še precej dobro v primeri z drugimi kraji.

Za redno oskrbo bi moralo biti v moji župniji pet duhovnikov, pa sva le dva. Zlasti mesteca Boma bi moralo postati samostojna župnija. Več tisoč ribičev živi tam. Letos smo začeli širiti tamkajšnje cerkev sv. Trojice. Temelje smo že položili, ljudje po svojih močeh kar pridno prispevajo, vendar bo vzelo več let, da bo gradnja dovršena. Pa bodi za to pot dovolj!

skem bocvanskem ozemlju živi med dobrim milijonom prebivalcev le peščica 45.000 katoličanov, to v župnijah in naseljih, ki so čisto nad 300 km narazen. Ta majhna katoliška skupnost obstaja v Bocvani šele 60 let.

In sem je prišel v torek 13. septembra lani papež na kratek 22-urni obisk. Katoliška Cerkev in vsa dežela sta ga sprejeli po domače, izredno preprosto, prisrčno in prijateljsko. Vseposvoda je vladalo vzdušje globokega veselja in spoštljivosti, kakor tudi sproščenosti in strpnosti. Gibanje je svobodno, brez zaprek, brez zaščitnih vrvi in osebnih stražarjev. Varnostno osebo je na svojih mestih, a njih prisotnost ni opazna. Program, načrtan z rimsko natančnostjo, poteka lagodno, z veliko spontanostjo in elastičnostjo.

Skoraj vsak prisoten, katoličan ali ne, Bocvanec ali gost, more biti v neposredni bližini papeža, bodisi na letališču ob sprejemu, pred katedralo, v katedrali, na stadionu ali pa ob slovesu. Vsak ob svojem času, brez potiskanja, prerivanja ali sile. To je kultura Bocvane.

(Drugič naprej)

DRUŽINSKO PRAZNOVANJE V BOCVANI

Na obširnem (281.730 km) napolpuščav-

GORIŠKE NOVICE

Pravica do domovine

Ob Dnevu slovenske kulture je Zveza slov. katol. prosvete priredila 13. februarja v Katoliškem domu v Gorici predavanje prof. Franceta Bučarja pod gornjim naslovom, ki se ga je udeležilo izredno veliko poslušalcev, tako da je bila spodnja dvorana do kraja zasedena. Bilo jih je nad 150. Brez dvoma je k temu pripomoglo tudi ime predavatelja.

Samo predavanje je bilo precej abstraktno, a vsem doumljivo, saj je prof. Bučar uporabil vsem razumljive besede. Najprej je razložil pojem domovine, kot ga je Marx opredelil v svojem Komunističnem manifestu. Ker je država le orodje delavskega razreda, se istoveti z domovino, to pa je skupek materialnih interesov, zato proletarec dejansko nima domovine. Po logiki komunizma narodnost nima svojiskih pravic, ampak le tiste, ki sovpadajo z državo. Zato je bila Brežnjeva teorija o »omejeni suverenosti« logična, zahteva Titove Jugoslavije, da se ji prizna lastna pot v komunizmu, pa ne logična.

Jugoslovanski proletarski internacionalizem se je ustavil na mejah države in služi zgolj interesom politične in vojaške elite, nestrpen je do posameznih narodnostnih domovin znotraj Jugoslavije. Ta nestrpnost je logična, kajti domovina je prostor s svojiskimi materialnimi in duhovnimi sestavinami. Ogrožanje teh sestavin je ogrožanje osebnosti vsakega, ki to domovino sestavlja. Zato je treba domovino zavarovati tudi s tem, da se ne dovoli tujcem, da jo poselijo ali celo, da narod v svoji domovini postane manjšina.

In prav to je problem današnje Slovenije. V imenu proletarske enotnosti se zahteva, naj se narodi odrečejo svoji lastni domovini. Jugoslovanski velenacionalisti zahtevajo od Slovencev, da se odpovedo svoji narodnosti, češ da je to stvar preteklega stoletja in že preživelo. Ne prenesejo, da bi se Slovenija neposredno vključila v Evropo, ampak hočejo, da se najprej vključi v Jugoslavijo, kar pomeni istočasno, odpove svoji samobitnosti in istovetnosti.

Predavatelj je nato prešel na prihodnjo Združeno Evropo, v kateri bo prost pretok blaga, delovne sile, bančnega poslovanja. Dejal je, da to novo Evropo zahteva proizvodnja, ki nujno potrebuje razširjenega trga. Če so nacionalne države kot so to Nemčija, Francija, Velika Britanija, Italija na to pristale, se je to zgodilo ne zato, da bi se nečemu odpovedale, ampak novo dodale.

Za Jugoslavijo zaenkrat ni izgledov, da se vključi v novo Evropo. Njena kriza je v strukturi. Dokler te ne spremeni, tudi ne bo rešila svoje gospodarske krize. Dokler bo sedanja politična elita vztrajala na odpravi posameznih narodnostnih domovin v Jugoslaviji, bo uničevala tudi osebnost tistih, ki jih sestavljajo. Brez osebnosti pa ni napredka. — JK

ZUPNIJSKO OBČESTVO V PODGORI

priredi v soboto 18. februarja ob 20. uri v domači cerkvi

KONCERT ZA TROBILA IN ORGLE

Nastopila bosta Tržaški kvintet trobil ter organist Luca Peressin.

Vljudno vabljeni!

Posvet o lovu

Zadnje dni januarja se je na pobudo rajonskega sveta Pevme - Šmavra-Oslavja vršilo v Pevmi srečanje med kmetovalci iz teh krajev ter lovsko družino in pokrajinsko lovsko upravo.

Da je problem divjačine zelo občuten v teh krajih, je poudaril že takoj na začetku predsednik rajonskega sveta S. Bensa. Že več let namreč kmetje tarnajo, da jim divjačina povzroča škodo na poljih, sadovnjakih in predvsem v vinogradih. Srne in divji prašiči so se tako namnožili, da jim delajo že hude preglavice.

Kmetovalce je predvsem zanimalo, kdo plača škodo, ki jo povzroči divjačina. Kot pa je povedal tajnik odbora za lov Pazzagli, je zelo malo možnosti, da bi zadostili kmetom. Obstaja namreč sklad, ki lovci vanj plačujejo, je pa tako skromen, da še zdaleč ne odtehta škode, ki jo divjačina povzroča.

Ker naši vinogradi niso ravno pravi naravni kraj za divje prašiče in srne,

so kmetje mnenja, da bi se vsaj zmanjšalo njihovo število. Kot pa nam je povedal dr. Pazzagli, imajo tudi oni vezane roke. Obstajajo namreč razni naravovarstveni odbori, kateri bi takoj dvignili vik in krik, če bi se na Pokrajini odločili za večji odstrel.

Vsekakor je treba poudariti, da lovska družina Pevma-Oslavje skuša škodo, ki jo divjačina povzroča, vsaj malo popraviti. Zadnja leta namreč priredi skupno večerjo, na katero povabi vse kmetovalce. To bi bilo le simbolično dejanje, je poudaril predstavnik lovcev Mario Leopoli, skušali da bodo še na kak drug način pomagati kmetom, da bi se ublažila škoda.

Predlagal je tudi, da naj bi se taka srečanja med lovci in kmeti vršila bolj pogostoma. Vsekakor so bili vsi prisotni mnenja, da zakon, ki urejuje lov, diskriminira kmetovalce. Ti namreč hranijo divjačino, država pa je njen gospodar, zato je bilo splošno mnenje, naj država plačuje škodo, ki jo divjačina povzroča. Na vsak način je bilo srečanje zelo koristno. To je poudaril tudi pokrajinski odbornik dr. Mirko Špacapan, kateri je odgovarjal na razna vprašanja prisotnih, predvsem o problemu stekline, ki se je tudi pojavila pri nas.

Pevma

V nedeljo 12. februarja smo v Pevmi imeli slovesno liturgijo v bizantinsko slovanskem obredu. Somaševala sta dr. Angel Kosmač in dr. Jožko Markuža. Ob somaševanju pride še bolj do izraza veličastnost in bogastvo te liturgije, ki je bogata tudi za oko in zaradi lepega petja tudi za uho. Za petje je poskrbel naš ekumenski zbor pod vodstvom Z. Klanjščka. Na voljo je bilo tudi dovolj strežnikov, zato je liturgija potekla v najlepšem redu. Pesmi te liturgije je večkrat slišati tudi v koncertnih dvoranah, toda do pravega užitka pride petje le pri liturgiji, saj je bilo zamišljeno kot dopolnilo, kot delež ljudstva pri sv. liturgiji.

Bogata, slikovita je vzhodna liturgija, vendar za okus in potrebe nas zahodnjakov prepolna in zlasti predolga. Zahvaliti pa moramo oba somaševalca, da nam vsako leto v tem času pripravita to liturgijo zdaj v tej, zdaj v drugi župni cerkvi, da povsod lahko spoznajo liturgijo, katero sta obhajala sv. brata Ciril in Metod.

Čestitke

Veri Češćut in Anici Graunar čestitajo sorodniki in prijatelji ob prejemu Prešernove nagrade za diplomsko nalogo na Pedagoški akademiji v Ljubljani.

Ob 87. rojstnem dnevu (18. februarja) toplo čestitajo Hermenegildu Podveršiču iz Steverjana ter mu voščijo še vrsto zdravih let sin Anton z družino.

»Mladika« — vedno bogatejša

Izšla je letošnja prva številka 33. letnika Mladike z bogato in pestro vsebino. Že po obsegu je ta številka bogata, saj šteje s prilogi kar 32 strani.

V novem letniku je v Mladiki začel izhajati izreden dokument, ki je nastal v naših krajih. Gre za zapise preprostega človeka s Krasa — že pokojnega Milana Guština s Cola pri Repentabru, ki je v svojih spominih opisal kalvarijo italijanskega vojaka in taboriščnika v Dachauu. Tudi ostala vsebina Mladike je taka, da se revijo splača vzeti v roke. Naj omenimo samo Simčičev uvodnik o papeževem dokumentu o manjšinah, Rupnikov članek o naši zamejski Cerkvi, intervju s Francecom Bučarjem, prvim od osmih Slovencev, ki jih Mladika namerava predstaviti v tem letu, pa še nadaljevanje Merkušjeve študije o svetnikih v slovenskem imenoslovju, ki je že dosegla 40 strani, kar obeta zajetno publikacijo, ki jo bomo na koncu lahko vezali v samostojno knjigo.

Omeniti bi seveda morali še članke priloge »Raste«, Anteno, duhovitega Čuka na Obelisku, pregled znanosti in zdomske kulture idr. Zabeležimo naj samo še to, da je na platnicah objavljen zapis o »Ak-ciji 10.000 lir za kulturo«, za katero so ustanovili odbor in o kateri objublja, da bodo sproti obveščali bralce o poteku te koristne in hvalevredne pobude.

Tudi na zunaj se Mladika s to prvo številko prikazuje zelo lepa in razgibana, tako da jo je prijetno vzeti v roke.

prireja

DUHOVNIJA SV. IVANA - GORICA

TRI TEOLOŠKA PREDAVANJA

v Katoliškem domu ob četrtkih ob 20.30 in sicer:

23. februarja: dr. Ivan ŠTUHEC, Od pogreba stare do krsta nove kulture;

2. marca: dr. Taras KERMAUNER, Pogum kristjana v civilni družbi;

9. marca: dr. Anton TRSTENJAK, Psihološki vidiki prelomnih časov.

Nova radijska nanizanka

Tržaška radijska postaja Trst A bo v četrtek 16. februarja začela z novo serijsko oddajo pod naslovom »Im Exil — v begunstvu«. Casnikarki Dorica Makuc in Lida Turk sta pripravili pestro poročilo o komenskih in rihemberških begunjih, ki so jih Nemci februarja 1944 odpeljali v nemška koncentracijska taborišča. Ker gre za usodo domačih ljudi, na to oddajo posebej opozarjamo, saj bo ob 18. uri in bo imela 12 nadaljevanj. O tem pa več prihodnjič.

Romanje v Lurd

Tudi letos prireja Združenje »Unitalsi« romanje bolehnih in zdravih z vlakom v Lurd in sicer od 19. do 25. junija. Če se bo priglasilo kaj slovenskih romarjev, bodo tvorili kot prejšnja leta posebno skupino, da bodo lahko skupaj v vlaku in hotelu. Za to skupino se je treba prijaviti na slovenskem župnem uradu v Gorici (ul. S. Giovanni 9, tel. 32075) v mesecu marcu in aprilu, kjer se dobijo tudi vsa pojasnila.

OBVESTILA

Ker je prihodnja 2. postna nedelja kvartna v postu, bo pri vseh slovenskih službah božjih na Tržaškem in Goriškem nabirka za naše vzgojne zavode. Velikodušno prispevajmo!

Prešernova proslava v Ronkah. V soboto 25. februarja ob 20. uri priredita SKRD Jadro in slovenska komisija pri večnamenskem kulturnem središču v Ronkah v tamkajšnji občinski dvorani proslavo v čast našemu velikemu pesniku, na kateri bodo nastopili moški zbor Fran Venturini od Domja, harmonikar Corrado Rojac iz Trsta in kot glavni govornik dr. Filibert Benedetič, ravnatelj radia Trst A.

PD Mačkolje vabi na prireditev ob Dnevu slovenske kulture, ki bo v nedeljo 19. febr. ob 17. uri v srenjski hiši v Mačkoljah. Slavnostni govornik bo pisatelj prof. Boris Pahor. S petjem in recitacijami bosta sodelovala otroški in dekliški zbor Slovenski šopek, s plesnim nastopom pa folklorna skupina iz Trebč.

Društvo slovenskih izobražencev v Trstu vabi v ponedeljek 20. februarja ob 20.30 na srečanje tržaških dušnih pastirjev z verniki pred škofijskim misijonom. Srečanje bo v Peterlinovi dvorani v ul. Donizetti 3.

DAROVI

Za Katol glas: R. Klanjšček 5.000; A. Gorjan 3.000; M. Vižintin 10.000; Kristina Mazora v spomin na pok. g. dekana Marjana Komjanca 50.000; Drago Komjanc 10.000; Mirka Kete v spomin na pok. moža Franca 50.000; Silvan Bensa 10.000; N. N., Trst 130.000; Mery Melzer, Gorica 10.000 lir.

Za katol. tisk: N. N. 50.000 lir.

Za Katoliški dom v Gorici: N. N. 100.000 lir.

Ob pogrebu župnika Marjana Komjanca so učiteljice osnovne šole v Sovodnjah zbrale za popravila tamkajšnje cerkve 60.000 lir, prav tako pa še nekaj župljanov v isti namen 350.000 lir.

Namesto cvetja na grob pok. župnika Marjana Komjanca daruje sestra Justina za popravila cerkve v Sovodnjah 100.000, za Zavod sv. Družine v Gorici 30.000, za Alojzijevešče 30.000, za »Katol. glas« 30.000 in za pot na Sv. goro 30.000, skupaj 220.000 lir.

Za zbor M. Filej: N.N., Gorica 200.000 lir. Lojzka Suligoj: za Sv. goro 20.000 in za slovenske misijonarje 20.000 lir.

Za cerkev na Sv. gori: Radko in Oskar Prinčič ob obletnici mamine smrti 100.000; Marija Grudina 10.000 lir.

Za cerkvico v Cerovljah: otroci ob 12. letnici smrti očeta Dorčeta Terčona 100 tisoč lir.

Za cerkv. pevski zbor Sv. Jerne - Opčine: Marica Bogatec-Dolenc v spomin na vse Dolenčeve 20.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: mama in tata ob 1. obletnici smrti dragega Davida 100.000; »Vesela pomlad« od koncerta »Ave« za ogrevanje cerkve 150.000; Lina Kerpan v spomin na vse drage pokojne 30.000; Slava Skabar namesto cvetja na grob Emilije Puntar 10.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlugih: Fani Ferluga v spomin na moža Romana 20.000 lir.

Namesto cvetja na grob Emilije Puntar daruje Slava Skabar za popravilo orgel na Opčinah 10.000; za semenišče v Vipavi 15.000 in za lačne po svetu 10.000 lir.

Za ljudski misijon v Trstu: Ivanka Dolenc 15.000; Marija Sosič v spomin na mamo Terezo in moža Ivana 10.000; Gina Sosič 10.000; Ana Stanič 20.000 lir.

Za dela v Marijinem domu: Milena Franco ob 13. obletnici smrti moža Adriana 50.000; Sonja in Nadja v spomin po pokojne mame Angele 50.000; N. N. 100.000; S. K. 100.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Peter Hrvatini 15.000; Lojzka Sosič 20.000; cerkveni pevski zbor 250.000; v spomin Marije Cerkenik: družina Bizjak 20.000, N. N. 15.000 in Pini Kocijančič 10.000 lir.

Za popravila cerkve v Ricmanjih so prispevali iz Loga: Boža in Silvana Dobrila 130.000; Rosana Matietti 15.000; Vida Berdon-Kuret 50.000; Danilo Lukač 15.000; Marija Mazzucchelli 30.000; Ana Hrvatit 60.000; David Zobec 100.000; Adriano Dobrila 100.000; Lucijan Derganc 10.000; Silva Zafra 50.000; Lilijana Brazzati 50.000; Pepca Hrvatit 50.000; Eda Rodela 20.000; Marija Santin 10.000; Vladimir Stranj 15.000 lir.

Za cerkev v Ospu: dr. Lojze Tul 100.000; Avrelj Vovk z družino 100.000; Amalija Salerno 30.000; Bruno Hrvat 20.000; Mirko Zerjal 10.000; Mirko Zerjal namesto cvetja na grob Svetka Žagarja 10.000; U.S. 15.000 lir.

Za žrtve potresa v Armeniji: N. N., Gorica 15.000 lir.

Za lačne po svetu: Ana Bogatec iz Sv. Križa ob krstu pravnujkinje Klare 50.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19 % IVA.

Letna naročnina, Italija	Lir 40.000
Letna inozemstvo	Lir 55.000
Zračna pošta inozemstvo	Lir 85.000
Poštno čekovni račun:	št. 11234499

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo
List je bil registriran na goriškem sodišču
28. januarja 1949 pod št. 5

Spored od 19. do 25. februarja 1989

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.15 »V svetu igračk«. Radijska igra. 11.00 Nediški razgledi. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 14.10 Janez Trdina: »Upokojenčeva pisma«. 15.00 Sport in glasba.

Ponedeljek: 8.10 Spomini na Alberta Rejca. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.40 Moški zbor Fantje izpod Grmade. 13.30 Gospodarska problematika. 14.10 Goriški razgledi. 15.00 Homer: »Odiseja«. 2. del. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Koncert Glasbene matice 11. januarja letos v Kulturnem domu v Trstu. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Naše ljube navade in razvade. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Svet v črno-belem. 12.40 Dekliški pevski zbor Glasbene matice iz Trsta. 13.30 Od Milj do Devina. 14.10 Otroški kotichek: »Detektiv Prismoda«. 14.30 Iz Benečije. 15.00 Homer: »Odiseja«. 3. del. 15.15 Novice iz sveta lahke glasbe. Pet minut za boljši jezik. 16.45 Postni govor. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Luigi Pirandello: »Gospa Speranza«.

Sreda: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Zdravniška posvetovalnica. 12.40 Dekliški zbor Devin. 13.30 Na goriškem valu. 14.10 Govorimo o glasbi. 15.00 Homer: »Odiseja«. 4. del. 15.15 Zabavna oddaja s kvizi in nagradami. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Pianist Igor Lazko. 18.00 Literarne podobe.

Četrtek: 8.10 Slovenska postna premišljevanja. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Živeti zdravo. 12.40 Dekliška pevka skupina »Vesela pomlad« z Opčin. 13.30 Nediški zvon. 14.10 Dvignjena zavesa. 15.00 Homer: »Odiseja«. 5. del. 15.15 Pevci in skupine slovenske lahke glasbe. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mešani zbor »Kammarkören a Cappella« iz Linköpinga na Švedskem. 18.00 »In exilium«, iz župnijske kronike dekana Viktorja Kosa.

Petek: 8.10 Koroški portreti. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Ženske in politika. 12.40 Mešani zbor Mačkolje. 13.30 Od Milj do Devina. 14.10 »Pravljnični svet v barvah«. 15.00 Homer: »Odiseja«. 6. del. 15.15 Naši kraji in ljudje. 16.45 Postni govor. 17.10 Glasbena kronika s Hrvaškega. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Narava ima vedno prav. 12.40 Moški zbor Novega Sv. Antona iz Trsta. 14.10 Glasnik Kanalske doline. 14.45 Filmi na ekranih. 15.00 Zabavoglasbeni program. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Harfistka Jasna Corrado Merlak. 18.00 Umetniški večer z Dragom Gorupom.

LETOŠNJI POSTNI GOVORI

NA RADIU TRST A

Petek 17. februarja: Biti kristjan (Franček Kramberger, jezuit).

Torek 21. februarja: Ali res nimam časa za Boga? (Jože Lampret, minorit).

Petek 24. februarja: Kako je z našim postom? (Janez Sraka, jezuit).

Govori so vsakič ob 16.45.

ZAHVALA

Ob smrti našega najdražjega

dr. Draga Gantar

se najprisrčneje zahvaljujemo vsem, ki so nam izrazili svoje sožalje, darovalcem cvetja ter vsem, ki so na katerikoli način počastili njegov spomin. Posebna zahvala prof. Camerini-ju in njegovim sodelavcem.

Opčine, 14. februarja 1989

Robi, Rosanda, Ivana, Martina
in ostalo sorodstvo

ZAHVALA

V petek 3. februarja nas je zapustila naša draga mama in svakinja

Marija Stopar vd. Ferluga

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so se udeležili njenega pogreba ali nam v žalosti izkazali svoje sočutje.

Trst, Devin, Rovigo, 12. februarja 1989

Družine Moro, Sacchi, Ramazzina